

Vid människornas slutstation

Jag färdades på huvudvägen som tycks ha hur många sidofiler som helst och som kan svälja mängder av folk. På den vägen satt jag och "mainstreamade" som en fisk som simmar dit alla andra simmar. Som ett stim som styrs av impulser som stutsar mellan kropparna som signalgivare. Ingen vet varför bara att det sker och det räcker. Själv satt jag i min vagn som med åren fått nedsuttna dynor och en instrumentpanel som allt sämre visade på rätta siffror. Huvudsaken var att jag fick vara i fred, det vill säga vara ensam utan invändningar. Då fick jag tro vad jag ville och ingen kunde kommentera saken. Jaget fick alltid rätt ända till den dag då vägen svängde av sig själv och jag fick se en skylt med texten: "Du har nu kommit till din slutstation. Här slutar din tid, så vänta dig ingen mer tid." Vad skulle jag göra nu? Jag som var van vid att följa andras impulser? Så jag satt inne i vagnen och väntade. Dörren öppnades och in kom en äldre man som såg sliten och trött ut.

-Vem är du? frågade jag.

-Jag är Gud, svarade han och det kunde jag inte tro för om han var Gud så skulle han väl se mer stilfull ut, tänkte jag, men för artighetens skull så frågade jag honom hur det var att vara Gud.

-Du kan få prova för jag måste ha semester snart för att inte gå i väggen. Orkar du med att lyssna på allt klagande så får du gärna efterträda mig.

Det hela lät bekymmerfullt och inte alls roligt och därför frågade jag om det inte var roligt att vara Gud för det finns ju så mycket att glädjas åt.

-Visst, svarade Gud, det är därför jag måste ha semester för att fylla på med livet, återfå inspirationen till att skapa jorden och människorna. Som det är nu så är det ett evigt klagande på allting, att jag har varit orättvis mot vissa, inte stoppat människorna i deras ondska mot varandra, låtit vissa bli fattiga och sjuka, inte stoppat miljöförstöringen. Ja, allt som människan har ställt till med i min skapelse skyller de på mig, att jag skapade något som kunde gå sönder och brista och inte vara hållbart för all destruktion som människor skapar i världen. Inte kunde jag tänka mig att människan skulle uppfinna bomber att döda varandra med, det var ju inte meningen med jorden.

Nu blev samtalet något tungt till sin karaktär och jag försökte leda in Gud på ett annat samtalsämne.

-Och vad ska du göra på din semester? frågade jag lite försiktigt.

-Då ska jag umgås med solen och låta henne värma mig med sina smeksamma strålar. Sedan skall jag beskåda mina bergsformationer. Därefter tar jag mig ut till öknen för att få höra vinden och tystnaden, bli ren från allt tjatande och låta gnället i mina öron tystna. Det gäller att fräscha upp sig så att man som Gud kan se livets storhet och pulserande kraft som aldrig ger sig utan alltid kommer igen med förnyat liv. Tjattet och gnället urholkar livet och till slut är det bara det trasiga som man ser som världen. Inget annat finns att ta in som motkraft mot förgiftningen som jäser när människorna skriver ner livet i småttigheter och själsskavande irritationer. Det blir som jordkolor som ska göra himmelen svart och smutsig.

-Nu tar jag semester, säger Gud, för det är ingen idé att lyssna på människorna för de kommer aldrig att sluta vara uppfyllda av sig själva och de kan inte höra något annat än sin egen röst.

Vad jag vill visa i livet är inte intressant. Därför måste jag bevara mig själv och inte låta mig bli en Gud för de gnälliga för då blir jag till slut bara en skugga av ingenting. Nu vill jag se solen och vara Gud samtidigt.

Per-Arne Bengtsson, präst i Svenska kyrkan
epost: per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se